

- Madame đi trượt tuyết bị rơi xuống hố, tai nạn xảy ra mấy tháng rồi. Madame nằm nhà thương từ ấy đến nay, thương thế trên mình đã lành, chỉ còn trí nhớ chưa phục hồi. Nhưng nếu Madame chịu khó suy nghĩ thật nhiều, tất nhiên sẽ nhớ lại những gì đã xảy ra.

Sau hai lần mê tỉnh, lại thêm kinh hoàng bởi thương thế của mình, thần kinh Lyly giao động mạnh, không đủ sáng suốt để xét đoán mọi việc, cũng không nhớ lý do vì sao mình hiện diện trên xứ này?

Trong đời nàng từng vào sinh ra tử, từng đứng trước mũi súng kẻ địch, nhưng quả thật chưa lần nào gặp cảnh hãi hùng đến độ kỳ quái; Sau một giấc ngủ tỉnh dậy, thấy mình nằm trong nhà thương, toàn thân bị băng bó, rồi lại nghe người ta gọi mình bằng một cái tên xa lạ, được biết mình bị một tai nạn trầm trọng trong khi trượt tuyết và đã nằm nhà thương nhiều tháng ngày...

Thử hỏi ai ở vào trường hợp đó mà không sợ hãi phát điên? Nàng chưa phát điên, nhưng có cảm giác như sắp ngất lần thứ ba!

Bỗng có một bàn tay nắm nhẹ tay nàng và tiếng nói của một người đàn ông không quen thuộc lắm, song nàng đã nghe qua một lần:

- Cô LL12! Cô tỉnh dậy rồi chứ? Tôi xin lỗi đã không báo trước những việc xảy ra khiến cô kinh tâm. Chỉ vì thời gian quá cấp bách, tôi phải hành sự gấp rút không kịp thì giờ bàn bạc với cô.

Lần thứ nhất kể từ khi vào nghề nguy hiểm này, nghe người ta gọi mình bằng cái tên của Chef đặt cho, mà Lyly mừng rỡ như kẻ sắp chết được sống lại. Nàng mở mắt ra, thấy một người ngồi bên cạnh giường đang mỉm cười nhìn nàng. Trong phòng hiện tại chỉ có nàng với người ấy, cô Y tá đã biến mất rồi. Lyly

chống tay ngồi lên. Người ấy đỡ nàng ngồi tựa lưng nơi thành giường, vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Cô nhận ra tôi chứ?

Nàng mỉm cười, nhưng nụ cười không thực hiện được bởi lớp vải băng trên mặt. Nàng ú ớ nói:

- Bác sĩ Wladimir! Ông là...

Người ấy gật đầu và cùng lúc để ngón tay lên miệng ra dấu bảo nàng im. Ông ta kề sát tai nàng nói thì thầm:

- Hiện tại cô đóng vai người đàn bà có cái tên Nguyễn Minh Minh, phu nhân của Iwan Tschchow, Cố Vấn đặc biệt của lãnh tụ Gorbachev. Người đàn bà này bị tai nạn trong khi trượt tuyết hồi đầu năm và nằm nhà thương từ mấy tháng qua. Hôm nay bà ta được rời nhà thương, tức là cô sẽ làm người đàn bà nọ trở về nhà họ. Việc của cô phải làm là tìm trong căn nhà đó tất cả tài liệu về tù binh Mỹ tại Việt Nam. Tôi thiết tưởng với trí thông minh cô sẽ tìm ra chỗ cất dấu giấy tờ. Chúng tôi bên ngoài sẽ ngầm ngầm hỗ trợ cô.

- Nếu tôi tìm được tài liệu thì phải làm sao?

- Trong ví này có thời son và cũng là máy ảnh đặc biệt để cô chụp tất cả tài liệu. Xong việc cô chỉ có bỏ thời son trong hộp sắt dính dưới đáy thùng rác trước cửa nhà. Có người sẽ đến lấy. Nhiệm vụ của cô đến đấy là hết. Cô tức tốc rời nơi đó lấy Taxi đến nhà may Nicolai gần nhà ga, tìm người chủ đặt may hai chiếc áo cô dâu. Người ấy sẽ chất vấn cô vì sao cô đặt may hai chiếc áo cưới? Cô đáp: "Một cái để dành". Nói đúng mặt hiệu cô sẽ được người ấy lo việc đưa cô vượt biên trở về Phần Lan.

Vừa nói Bác sĩ Wladimir vừa lấy thời son chỉ Lyly cách xử dụng và hỏi nàng:

- Cô nhớ tất cả lời tôi vừa nói chứ?

Lyly chớp mắt:

- Nhưng thương thế của tôi...

Bác sĩ Wladimir cười nhỏ:

- Tất cả các vết tích trên mình cô chỉ là nguy tạo. Gương mặt cô cũng có thay đổi chút ít. Nhưng xin cô yên tâm, dung nhan cô sẽ trở lại như cũ trong thời hạn một tuần. Đó cũng là lý do cô phải hoàn thành nhiệm vụ trước ngày đó để không lộ diện hình tích với người làm chồng cô.

- Chồng tôi?

- Phải! Nếu cô không quên những điều tôi đã nói và nhớ rõ vai trò của mình, thì cô phải nhớ cô là Madame Tschchow. Một lát nữa đây ông ta sẽ tới chứng kiến việc tôi mở băng cho cô, rồi đưa cô về nhà. Cô phải thật cẩn thận trong vai làm vợ, kéo bị lộ rất nguy hiểm. Dù sao có người của chúng tôi sẽ hỗ trợ cô những lúc cần thiết.

Nghe nhắc vai trò làm vợ tên Nga Tschchow nào đó. Lyly vừa khó chịu vừa kinh hãi, toan mở miệng phản đối. May sao nàng kịp nghĩ: "Nhiệm vụ của ta là đóng vai người đàn bà có tên Nguyễn Minh Minh, bà ta là vợ của tên Tschchow, tất nhiên ta phải là vợ hắn. Ta không thể phản đối việc này. Nhưng mà... chẳng lẽ ta chịu để hắn..."

Không dám nghĩ tiếp điều này, nàng hỏi:

- Giả tử tôi không tìm được tài liệu thì sao?

Bác sĩ Wladimir nghiêm giọng:

- Tất nhiên là chuyến đi này cô không hoàn thành trọng trách. Dù thế nào cô cũng phải rời căn nhà Tschchow trước thời hạn một tuần. Tôi chỉ lo là hắn sẽ tìm thấy sơ hở khi cô làm vợ hắn. Bởi thế phải bắt tay vào việc khi vào nhà đó, để

thoát càng sớm càng tốt.

Bỗng nhiên Lyly hỏi một câu gần như lạc đề:

- Nhà thương này thuộc về tỉnh nào?

- Ở đây là ngoại ô phía Tây thủ đô Moscou. Nhà thương này có tên là "Đường đường Lênin."

Hai người nói chuyện đến đó chợt nghe có tiếng chân nhiều người đi đến và tiếng gõ cửa. Bác sĩ Wladimir chỉ kịp nói lời cuối cùng:

- Chúc cô may mắn. Xin bảo trọng.

Cửa phòng đã mở ra, cô Y tá khi nãy đi vào với hai người đàn ông. Một người mặc áo trắng, tức bác sĩ Solschenizyn mà Lyly có gặp ở nhà riêng bác sĩ Wladimir. Còn một người đàn ông ăn mặc như nhà binh, tuổi khoảng 50, thân hình mập mạp to lớn, có gương mặt khó thương như mấy tên trùm cộng sản Nga. Lyly đoán hẳn tên là Tschchow nên mắng thầm:

- Minh Minh ơi là Minh Minh! Mi là con cái nhà ai mà ngu đến độ lựa một ông chồng để ghét như thế? Bộ đất Nga này đàn ông chết hết rồi sao?

Nàng không đủ thì giờ nghĩ ngợi lâu. Con người đáng ghét đã nhào tới nắm tay nàng đưa lên môi hôn, vừa nói một tràng:

- Moja galubtshchik! Tebja lublu! Kak djela? (Cưng của anh! Anh yêu cưng lắm! Cưng cảm thấy thế nào?).

Lyly giả bộ lả chã nói:

- Sbasibo milji, shiwu chorosho (cám ơn Chéri, em mạnh rồi).

Nghe nàng gọi hắn là "Milji," hắn mừng húm ngay sang bác sĩ Wladimir hớn hở khoe:

- Ôi! bác sĩ ơi! Vợ tôi lành bệnh hẳn rồi. Và cũng là đầu

tiên nàng gọi tôi tiếng Milji âu yếm như vậy! Tôi thật không ngờ sau tai nạn nàng đổi tánh dịu dàng thế ấy.

Lyly biết mình đã hờ, liếc mắt nhìn bác sĩ Wladimir, đứng vào lúc ông ta nhìn nàng như ngằm bảo nàng cẩn thận! Ông nói với Tschechow:

- Con người sau cơn bệnh trầm trọng đổi thay nhiều, nhất là trường hợp của Madame trí nhớ chưa hoàn toàn bình phục, ông cần phải nhắc nhở dĩ vãng, giúp bà hồi phục tâm trí.

Tschechow cười hèn hếch nói:

- Hôm nay nàng tươi tỉnh như thế thật tôi sung sướng vô cùng. Mấy tháng qua đến thăm nàng. Lúc nào nàng cũng mê man, hoặc có hôm tỉnh cũng không nhận ra tôi. Không ngờ chỉ vắng thăm đôi ba ngày mà nàng đã lành bệnh. Bác sĩ, phải chăng ông biết ảo thuật?

Bác sĩ Wladimir mỉm cười giả bộ nói lảng:

- Bây giờ để chúng tôi tháo băng cho Madame xem ông Cố Vấn nhận ra Madame không? Tôi đã giải phẫu hai lần, các vết thương trên mặt mới biến hết được. Dù vậy vẫn không thể y như xưa.

Ông nói xong câu ấy thì bác sĩ Solschenizyn và cô Y tá vội vàng bước đến bên giường lo việc tháo băng cho Lyly. Bộ mặt vừa lú ra, Tschechow kêu lên một tiếng mừng rỡ:

- Trời ơi, nàng đẹp quá! Nàng đẹp hơn xưa! Khoa giải phẫu của ông quả đáng khen thưởng lắm!

Sau câu nói hẳn muốn nhào tới ôm nàng, song hẳn bị gạt hứng vì bác sĩ Solschenizyn và cô Y tá còn đang loay quay một bên Lyly lo việc chườm băng bột cho đôi chân.

Thấy vẻ mặt hờn hờ của Tschechow, Lyly cười thầm trong bụng. Tự nghĩ: "Minh Minh của tên này chắc đã chết sinh rồi.

Nếu không bị chết vì thương thế trầm trọng, chắc cũng phải chết vì ta phải thế vai nàng ta".

Trò chính trị quả thật tàn nhẫn. Lyly chợt nhớ đến lần công tác Thái Bình Dương, Mỹ Nương vì muốn bảo toàn bí mật cho nàng đã giết năm tên lính Vẹm. Lần này nhóm người của CIA vì muốn an toàn cho nàng cũng phải thủ tiêu nàng Minh Minh. Và dĩ nhiên phe họ ra tay còn độc ác hơn!

Băng bột được chườm ra, nhưng bác sĩ Wladimir muốn che giấu vết thương nguy tạo trên chân nàng, nên bảo cô Y tá băng lại cho nàng một lớp băng vải. Ông giải thích với Tschechow:

- Xương chân đã dính liền, lớp da cũng lành lặn, nhưng tôi vẫn để Madame băng lớp băng vải thêm vài tuần nữa cho lớp da non trở lại bình thường, rồi mới tháo ra.

Tschechow không thắc mắc chi, hần gật đầu nói:

- Ông bác sĩ cẩn thận như vậy là phải chớ sao.

Xong việc mở băng, bác sĩ Wladimir và bác sĩ Solschenizyn mời Tschechow theo họ ra văn phòng của nhà thương để ký vào giấy tờ cần thiết, trong khi cô Y tá mặc y phục cho Lyly. Dương nhiên y phục này là của nàng Minh Minh. Lyly mặc cỡ hơi rộng một tí, nhưng nhờ là áo đầm nên ni tắc không phải xít, xao lăm. Còn kiểu áo và hàng vải tuy không sánh được với sản phẩm thế giới tự do, nhưng có thể nói nàng Minh Minh thuộc vào hạng phong lưu xứ này.

Bác sĩ Wladimir và Tschechow trở lại phòng đón Lyly, thì cô Y tá cũng đã giúp nàng mặc xong áo, cô lấy lược chải đầu cho nàng vừa lúc họ đi tới.

Trước khi bắt tay từ giã Tschechow và Lyly, bác sĩ Wladimir trao cái ví cho nàng và bảo:

- Đây là cái ví của Madame. Các thứ bên trong còn đủ. Madame có cần kiểm soát lại không?

Lyly mở ví thấy thời son tức má ảnh nguy trang trong đó, liền gật đầu:

- Vâng! chẳng thiếu món gì, cảm ơn bác sĩ nhiều. Rất mong có dịp gặp lại bác sĩ.

Ôm vai vợ dịu đi ra xe, Tschchow cứ ngắm nhìn vợ chòm chòm cười hoài. Hấn nói:

- Tên bác sĩ Do Thái Wladimir quả thật là một bác sĩ kỳ tài. Mặt em không những lành lặn không sẹo, mà còn đẹp hơn trước nhiều.

Lyly ngáy hấn, không thềm nói gì, hấn cười cười:

- Em khác lạ nhiều, nhất là cử chỉ và giọng nói. Anh có cảm tưởng như không phải là em.

Lyly hoảng kinh, giả bộ giận dỗi, nóng nảy lên:

- Anh nói bậy! Em khóc cho mà coi! Em không thềm làm vợ anh nữa đâu! Em ở luôn trong nhà thương cho rồi.

Nàng phụng phịu không thềm ngồi vào xe. Hấn bồng nàng đặt lên xe, vừa lắp bắp nói:

- Anh... anh xin lỗi em mà. Về đến nhà em được hành hạ anh. Em đừng làm khó anh nghe cưng? Chỉ có tánh này của em là không thay đổi. Nhưng anh yêu em, anh sẵn sàng để em hành hạ.

Nghe hấn nói, Lyly nhủ thầm:

- Minh Minh của tên này chắc nhõng nhẽo kinh khủng lắm. Cũng phải! Lấy một tên chồng vừa già vừa xí như vậy hành hạ cho đáng.

Rồi nàng mỉm cười, nghĩ bụng:

- Tưởng việc gì ta không làm được, chớ cái nghề hành hạ đàn ông Lyly ta chiếm giải nhất thế giới. Để xem tên Nga Tschchow chịu đựng cỡ nào?

Thấy nàng ngồi im, miệng chòm chòm cười, hấn tưởng Minh Minh của hấn đã hết giận, bèn dè nàng ngửa ra, cưỡng bức... một nụ hôn trên miệng.

Cái hôn của người Âu Mỹ nếu không có sự đồng tình của đối phương thì phải nói bị cưỡng hiếp, vì khi hôn cả hai trao đổi nhau cái thể chất kích thích trong miệng, không khác gì một cuộc ái ân. Cho nên chỉ có chồng với vợ, hoặc tình nhân hôn nhau, mới gây cảm xúc và thú vị cho đôi bên. Ngược lại với một kẻ bá vợ, cái hôn trên miệng không gây được cảm giác nào, mà người bị cưỡng bức nhờm gớm kinh khủng!

Tức giận càn hông, Lyly vùng vẫy, nhưng vòng tay của hấn như cái vòng sắt, loi ngoi một lúc nàng mới xô hấn ra được, liền vùng tay tát lên mặt hấn một cái tát nên thân, hằm hằm nói:

- Cái miệng hút xì-gà hơi thú vị như vậy mà dám hôn em hả?

Bị cái tát khá đau, hấn lấy tay vuốt vuốt mặt, nhưng cái miệng cười khoan khoái như kẻ chết đói vừa nuốt được món ngon. Dù vậy hấn cũng không dám hí hửng lâu, sợ nàng giận thì đêm nay chỉ có nước vào phòng tắm ngủ. Vừa rờ máy xe vọt đi, hấn vừa ve vuốt nịnh bợ:

- Em đánh anh như vậy là đáng lắm! Về đến nhà anh sẽ tức tốc xúc miệng đánh răng mới dám hôn em.

Nghe hấn nói thế Lyly hoảng kinh, nghĩ bụng: "Minh là Minh Minh vợ của hấn, hấn có hôn hay... cả cái vụ kia cũng không thể chống đối. Trời ơi! chẳng lẽ ta phải làm vợ hấn thật sao?"

Câu hỏi vang vang trong đầu làm cho toàn thân nàng lạnh ngắt. Dù sao nàng thuộc loại gái gan dạ và đa mưu túc trí, tự vạch sẵn cho mình hai nước cờ. Nước thứ nhất chống trả kịch liệt. Nước thứ hai, hòa hoãn, dùng kế hoãn binh.

Nàng nghĩ, có lẽ nàng nên dùng kế thứ hai. Nàng nhỏ nhẹ nói với hắn:

- Milji, mặt em giải phẫu hai lần còn nghe đau khi anh hôn. Chờ vài tuần nữa da thịt lành lặn bình thường, anh muốn hôn em bao nhiêu cũng được.

Lại được nghe vợ gọi "Milji" (Chéri) lần nữa, hắn cảm động đến nghẹn lời:

- Em yêu anh như vậy mà anh có cử chỉ thô bạo thật đáng tội quá! Tha lỗi cho anh nghe chưa? Ờ, nếu em không muốn anh hôn lên miệng, thì anh không hôn nữa.

Nghe hắn hứa hẹn, Lyly yên dạ, đưa mắt nhìn phố xá Moscou với nhiều tòa nhà chọc trời của các thành phố Mỹ. Đường bộ cũng to rộng, nhưng xe cộ không hiểu lắm. Xem thế, dù là đàn anh vĩ đại, cộng sản Nga vẫn nghèo sánh với Mỹ hay các quốc gia Âu Mỹ.

Thấy nàng say sưa ngắm phố phường, hắn lên tiếng:

- Em nằm nhà thương lâu quá, chắc thèm đi bát phố mua sắm phải không? Hay là về nhà rồi anh đưa em trở ra phố?

Nghe hắn muốn đưa mình đi phố, Lyly mừng lắm. Bỗng nhớ đến trọng trách khó khăn và khẩn cấp cho mình, nàng đâu có thời giờ đi đây đi đó cho thỏa cái tính hiếu kỳ? Chuyến đi này tuy vào đất Nga mà nàng chẳng thấy nhiều như nơi khác. Lyly tiếc rẻ thở dài. Hắn ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Em không muốn anh đưa đi phố mua sắm à?

- Không!

- Em còn mệt à?

Nàng gật đầu, mãi mê ngắm cảnh, quan sát đó đây, không thiết đáp với hắn. Một lúc xe dừng bước một tòa cao ốc sáu tầng, lối kiến trúc tân kỳ. Khu này tuy ngay trong thành phố mà chỉ toàn cao ốc mới xây. Tòa nhà này đặc biệt phía trước có sân cỏ, có vườn hoa, có hồ tắm, có chỗ chơi quần vợt... Thật không khác gì các cao ốc hạng sang ở Suisse.

Xe đậu dưới hầm và từ đó Tschchow lấy thang máy thẳng lên apartment của hắn ở tầng thứ năm. Thang máy, lối đi, đều có trải thảm và trang hoàng hoa mỹ. Nhưng vật mà Lyly lưu ý trước tiên là thùng rác, hay nói đúng ra cái gạt tàn thuốc có chân cao, phía dưới để bỏ giấy. Chắc chắn đó là chỗ nàng sẽ để thời son, tức máy ảnh, sau khi chụp được tài liệu.

Mở cửa và nhường vợ vào nhà trước, Tschchow hãnh diện khoe:

- Em nhìn xem, cả ngày hôm qua anh dọn dẹp sạch sẽ đẹp đẽ hôm nay đón em về. Chắc em phải thưởng anh mới được.

Lyly hứ một tiếng không thèm nói gì. Vừa bước vào phòng khách chân nàng vụt đứng khựng lại khi trông thấy bức ảnh Minh Minh rọi lớn đặt trên tủ buffet. Lyly suýt kêu lên vì kinh ngạc, bởi nàng ta với nàng quả thật không khác bao nhiêu, nhất là đôi mắt và miệng. Chỉ đôi má nàng Minh Minh hơi đầy hơn Lyly, khiến cho cái mũi kém thanh nhã. Dù vậy, mới nhìn thoáng qua có thể lầm lẫn! Hèn chi CIA chọn nàng đóng vai nàng ta cũng phải!

Thật là một sự trùng hợp ly kỳ và hy hữu!

Phòng khách khá rộng, bàn ghế đồ đạc bày biện sang hoàng thật sang trọng và không thiếu một món tiện nghi nào, có đàn dương cầm, có truyền hình, máy hát v.v... Trên tường treo rất nhiều tranh sơn mài của Việt Nam và tủ buffet thì chưng rất

nhieu đồ cổ Việt Nam.

Quả thật chỗ ở của các đảng viên cao cấp cộng sản thật luxe, sánh với nhà dân thường, ngay cả nhà bác sĩ Wladimir cũng không sánh được một phần nơi đây.

Tschechow vụt nắm tay Lyly kéo vào buồng ngủ, nói:

- Đây, em nhìn xem, vật mà em ao ước anh đã mua cho em đó. Vừa ý không chừng?

Lyly không biết món hần nói là thứ gì? Nàng nhìn phòng ngủ, thấy không có gì khác lạ. Giường ngủ loại tân kỳ như ở Suisse, hai bên có table de nuit. Ngoài ra còn có bàn trang điểm và tủ quần áo với nhiều cửa kiếng.

Thấy mặt nàng trong gương, Lyly cũng suýt kêu lên. Vì rõ ràng Lyly giống người trong ảnh kia, tức nàng Minh Minh, chứ không phải mình! Nàng bước tới gần soi gương cho rõ, thấy đôi má mình như sưng lên, hèn chi nàng cảm nghe nặng nặng khó chịu. Có lẽ bác sĩ Wladimir đổi gương mặt nàng. Bởi thế ông mới nói trong vòng một tuần lễ các chất ấy sẽ tan đi, gương mặt nàng sẽ như cũ.

Cho tới lúc đó nàng mới lưu ý mái tóc của nàng. Và nàng thăm phục vợ bác sĩ Wladimir cắt tóc nàng giống y như mái tóc nàng Minh Minh. Khi bị cắt tóc Lyly có hơi giận bà ta hớt kiểu quê mùa. Giờ mới biết là đôi vợ chồng CIA chỉ muốn làm nàng giống rặt khuôn như kẻ nàng đội lớp để không bị lộ.

Không nghe vợ khen hay cảm ơn mình tiếng nào về món quà mình mua, Tschechow nhắc lại:

- Bộ em không vừa ý quà anh mua sao không nói tiếng nào?

Lyly giật mình âm ừ cho qua:

- Cảm ơn milji, em thích quá rồi!

Nói xong nàng bỏ qua các phòng khác trong nhà để quan

đi. Tschechow đi lót lót theo vợ, định nhìn vợ hần kiểm soát xem các phòng có ngăn nắp thứ tự không?

Appartement này ngoài phòng khách, phòng ngủ, còn có phòng ăn, nhà bếp, phòng tắm và hai phòng làm việc. Lyly lưu ý đặc biệt văn phòng của Tschechow. Bên trong có bàn viết khá lớn với nhiều tủ hồ sơ.

Nàng nghĩ: muốn lục soát cho hết các giấy tờ nơi đây chắc phải mất nhiều ngày. Sự thật thời hạn một tuần cho nàng hành sự là quá đủ, nhưng Lyly muốn cấp tốc rời chốn này vì sợ vai, trò làm vợ.

Cho nên vừa quan sát mọi vật, nàng vừa suy tính cách nào để bắt tay vào việc cho sớm. Muốn thế, nàng cần đuổi hần đi khỏi nhà. Nàng quay mặt lại hỏi hần:

- Bữa nay thứ mấy?

- Thứ tư.

- Sao anh không đi làm?

- Anh được phép nghỉ hôm nay để đưa em về nhà.

- Nghỉ làm gì? Anh nên đi làm đi. Em nằm nhà chờ anh được mà.

Hần cười âu yếm:

- Nhưng anh đã được đồng chí Tổng Bí Thư cho nghỉ, anh mừng muốn chết vì được ở nhà hủ hỉ với em bữa nay.

Nghe hần nói thế Lyly sụ mặt, trở gót ra phòng khách. Lúc ngang qua nhà bếp, bỗng trong đầu nàng thoáng một ý nghĩ. Nàng mừng rỡ thực hiện ngay mưu định của mình. Tschechow thấy nàng bước vô nhà bếp, hần mới sực nhớ giờ ấy sắp mười hai giờ trưa. Người đẹp của hần chắc đói bụng lắm rồi, hần lính quýnh chạy tới mở tủ lạnh lấy đĩa thịt cùng cây salade để ra ngoài, vừa nói:

- Đã đến giờ ăn trưa rồi mà anh quên mất, khiến em đói bụng. Anh thật đáng tội chết! Đừng giận anh nghe chưa?

Lyly nói trong cổ họng:

- "Ta giận người làm chi cho mệt? Ta sắp sửa hành hạ người đây."

Nàng chúm chím cười. Tschechow thấy vợ cười chưa kịp mừng, bỗng nghe nàng nạt lớn:

- Sao lại mua thịt? Ai bảo anh mua thịt? Bộ anh không biết em thích ăn tôm sao chứ?

- Milja (chérie), thịt bò thường khi em cũng thích ăn lắm mà? Hay em ăn đờ lần này nhé?

- Không! Ăn tôm chớ không ăn thứ gì khác. Thà em nhịn đói chớ không ăn thịt đó đâu.

Tschechow nhỏ giọng nài nỉ:

- Ăn đờ trưa nay thôi mà cưng. Chiều nay anh đưa em ra nhà hàng cho cưng ăn tôm.

- Không! Em muốn ăn tôm trưa nay.

- Giờ này Hợp Tác Xã của mình đóng cửa rồi, đến 16 giờ mới mở cửa lại. Bộ em quên rồi sao? Còn Hợp Tác Xã của dân làm gì có tôm mà mua?

Nghe hấn nói Lyly mới biết xứ xã hội chủ nghĩa giai cấp rõ rệt lắm. Chợ của đảng viên cao cấp khác với chợ của dân. Một nơi bán của ngon vật lạ, đồ đạc sang trọng, muốn mua bao nhiêu cũng có. Còn chợ của dân thiếu thốn mọi thứ, ngay cả thịt cá rau cải v.v... đều bán cố hạn chế theo khẩu phần. Còn đồ đạc vật dụng thì toàn sản phẩm xấu mà các cao cấp đảng chề, mới đưa ra bán ở chợ này.

Dù biết hấn nói thật, song nàng đã chủ định đuổi hấn ra

khỏi nhà, nên khăng khăng nói:

- Em không cần biết! Miễn trưa nay em nhất định ăn tôm. Anh đi tìm nơi nào có mua cho em. Nếu không tìm mua được thì đừng về nhà nữa! Hay là anh lấy cơ nợ kia vì sợ tốn tiền?

Hấn ôm đầu kêu khổ:

- Trời ơi! Anh đâu sợ tốn tiền? Anh muốn làm vừa lòng em mà? Ngặt bây giờ chợ đóng cửa rồi! Hay là anh đưa em ra nhà hàng bây giờ nhé?

- Không! Em không thích ăn ở nhà hàng. Em muốn ăn tôm ở nhà thôi.

- Trời ơi! Trời ơi! Sao em làm khó anh chi vậy?

Hấn vừa nói vừa đập tay thành thạch lên ngực. Hấn biết nàng cố ý hành hạ hấn nên mới đòi chướng như vậy. Mà có lẽ cũng không là lần đầu, nên hấn đã quen chịu đựng, không dám nổi giận hay phản đối.

Lyly tức cười trong bụng, song ngoài mặt giả bộ giận dữ:

- Chuyện dễ ợt như vậy mà anh nói em làm khó. Giả tí em đòi ăn trứng vịt một trăm năm của Trung Cộng, anh cũng phải bay qua bến tìm mua về cho em. Ôi chẳng qua anh không yêu em. Tốt hơn em nên trở về Việt Nam.

Dân da trắng không biết cái lối hăm dọa làm nũng của đàn bà Việt Nam, nghe nàng nói, hấn tưởng vợ hấn muốn bỏ hấn thối, nên kinh hoàng quỳ sụm dưới chân nàng van xin:

- Moja galubtschik (Cưng của anh!). Đừng bỏ anh về Việt Nam. Để anh... đi Hợp Tác Xã của dân tìm thử... Chỉ sợ... không có thôi.

- Không có thì đừng về nhà nữa!

Nàng nói xong câu ấy bỏ đi ra phòng khách. Hấn chạy theo

nú tay nàng hấp tấp:

- Milja... milja...

Lyly xô hẳn ra:

- Đi đi! Nếu còn gọi là milja thì đi đi.

Hắn thiếu nảo bước ra cửa. Trước khi khép cửa, hẳn ngoái đầu lại dặn dò:

- Em ở nhà chờ anh, đừng đi đâu nhé? Nếu em có đói bụng thì ăn đỡ mấy món anh mua trong tủ lạnh. Anh chỉ sợ đi tìm hết mấy Hợp Tác Xã của dân chắc mất nhiều thì giờ. Mà nếu không có phải chờ bốn giờ chiều Hợp Tác Xã của mình mở cửa, mà có hôm chợ của mình cũng không có tôm. Chẳng lẽ anh... anh không được về nhà?

- Chợ không có thì anh tới nhà hàng mua lại của họ.

Nhắm có phân bày phải trái, vợ cũng không nghe, Tschechow chỉ còn nước ngoan ngoãn vâng lời vợ bảo sao như vậy. Hẳn khép cửa lại bước đi với bước chân thật nặng nề.

Chờ hẳn lấy thang máy, Lyly mới khóa cửa, vừa cười một tràng dài khoan khoái, nói một mình:

- Trong đời ta ghét nhất là những tên cộng sản. Cộng sản đàn anh vĩ đại càng đáng ghét hơn. Cũng bởi bọn bay mà bọn đàn em ở Việt Nam hành hạ dân ta. Vậy nhân dịp này ta ngu dại gì mà chẳng hành hạ mấy tên đầu xỏ đàn anh chúng bay để trả hận?

Nhớ đến sắc mặt đau khổ của Tschechow, trong lòng Lyly vui sướng không thể tả. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến Chef:

- Phải có Chef thấy được hành hạ trùm cộng sản Nga quỳ dưới đất, chắc Chef thích chí và phục ta lắm!

Đồng hồ trên vách ngâm nga đổ mười hai tiếng. Lyly cầm

nghe đói bụng nên trở vô nhà bếp tìm món gì ăn đỡ dạ.

Nàng mở tủ lạnh, thấy nào trứng, nào fromage, nào thịt nguội, súc sịch, nào trái cây, rau cải... chất đầy ắp. Nàng bốc thịt nguội cắn thử một miếng, nghe mùi vị không ngon, bỏ trả lại. Lấy fromage nếm thử, cũng bỏ trả lại, miệng lầm bầm nói:

- Món chi cũng dở ẹt thế này! Sản phẩm cộng sản chẳng có gì hấp với ta, bảo sao ta chẳng đối lập với bọn bay!

Không tìm ra món gì vừa miệng, Lyly đành lấy một trái táo vừa ăn vừa đi vào văn phòng Tschechow. Trên bàn viết trong học tủ, chất đầy ắp giấy tờ. Có lẽ giấy tờ, hồ sơ này là việc hàng ngày của hắn ở sở làm về nhà làm thêm.

Đọc các văn kiện Lyly mới biết hẳn làm cố vấn đặc biệt cho Gorbachev, đặc trách Việt Nam Vụ.

Nàng đọc sơ qua một mớ tài liệu, thấy toàn những báo cáo phúc trình của bọn cộng sản Việt Nam về những cuộc đụng độ với Trung cộng. Có lẽ đây là thời sự mới nhất nên hẳn còn để trên bàn giấy.

Nàng xem một lượt các giấy tờ trong tủ, thấy nào kế hoạch phản công kháng chiến quân Cam-Bốt, báo cáo các trận đánh dọc theo biên giới Thái Lan v.v... Tuyệt nhiên không thấy tài liệu nào nói về tù binh Mỹ. Lyly nghĩ thầm, những tài liệu này dù sao rất có ích cho Kháng Chiến Quân Việt Nam và Cam-Bốt, nên lấy máy ảnh chụp một mớ quan trọng.

Trong phòng còn có kệ tủ hồ sơ cũ từ thuở Hồ Chí Minh xách giày cho Khrushchev. Rồi vào những chiến dịch thôn tính miền Nam ra sao... Trước 1945, sau 1945 đều có trong phòng này. Có một tập hồ sơ dày cộm mà Lyly lưu ý là cộng sản Việt Nam đã dùng kế hoạch "mỹ nhân kế" đưa nữ cán bộ xinh đẹp miền Bắc qua làm vợ những tên cầm đầu. Sau đó các bà vợ chỉ việc bảo chồng quy phục "Bác Hồ". Hà Nội nuốt trắng nước

Lào một cách êm ru, thế giới không hay biết!

Nếu không nhờ xem mớ tài liệu đó Lyly không bao giờ giải tỏa thắc mắc vì sao nước Lào bị Hà Nội thôn tính từ lâu, mà quân binh chiến sĩ Lào không phản ứng như Cam-Bốt hay miền Nam Việt Nam.

Chao ôi! Nếu nói về mưu kế ăn cướp, ăn cắp... phải nói cộng sản Việt Nam có tài nhất thế giới. Nàng đọc tài liệu về việc thiết lập “Đường mòn Hồ Chí Minh” mới thấy bọn chúng mưu sâu, kế độc, không những dự trừ thôn tính miền Nam, mà còn Lào và Cam-Bốt nữa.

Cạnh bàn viết có một tủ sắt, không lớn lắm, mà cũng không nhỏ. Tủ có ổ khóa bằng chữ và số mặt mã. Lyly tự hỏi:

- Phải chăng tủ này chứa hồ sơ mật, quan trọng? Và nếu như vậy thì chắc chắn tài liệu về tù binh Mỹ trong cuộc chiến ở Việt Nam phải có trong đó. Chắc chắn như vậy! CIA Mỹ có thể cho người lén vào nhà Tschechow như chỗ không người. Nhưng vẫn không lấy được tài liệu vì nó nằm trong tủ sắt mặt mã này. Như vậy ta làm sao mở được mà lục soát?

Đi tới đi lui suy nghĩ một hồi vẫn không tìm ra diệu kế, lòng buồn bực, nàng thơ thần qua căn phòng bên cạnh. Phòng này có một bàn viết nhỏ và cái giường nhỏ, với một cái tủ chứa những vật dụng lặt vặt trong nhà. Lyly thăm đoán phòng này là phòng riêng của Minh Minh.

Nàng kéo ngăn tủ bàn viết, thấy chứa toàn bao thơ, bút mực, chớ không chi lạ. Duy có mấy lá thư từ Việt Nam gửi qua còn dán kín. Lyly đoán: Có lẽ vì nàng Minh Minh bệnh nằm nhà thương mấy tháng qua, nên thư chưa mở. Có ba lá đề tên người gửi là Nguyễn thị Dinh, một lá sau cùng nhất đề tên người nhận là Madame Tschechow Nguyễn Minh Minh. Thư riêng của vợ, mà có lẽ cũng biên tiếng Việt, nên Tschechow

không xé ra xem.

Nàng tò mò muốn biết trong thư nói gì nên xé ra đọc. Nghĩ bụng: “Thơ này họ gửi cho ta, ta là Minh Minh, ta đọc những thư này là phải, chớ đâu có gì xấu hổ? Như vậy Tschechow càng không nghi ngờ ta là Minh Minh giả.”

Lá thư của Nguyễn văn Linh té ra chỉ là thư cảm ơn. Hẳn cảm tạ Minh Minh đã nói dùm với Tschechow, nên hẳn mới được nâng đỡ và Gorbachev cho hẳn giữ chức Tổng Bí Thư Đảng Cộng sản Việt Nam.

Té ra hẳn đánh ngã bọn già nua Trường Chinh, Đặng Xuân Khu, Phạm văn Đồng, Lê Đức Thọ v.v... là nhờ đi nước cờ tay trong với vợ Tschechow, cố vấn của Gorbachev!

Hai lá thư của Nguyễn thị Dinh thì không có gì đáng lưu ý. Người này xưng ngoại với Minh Minh. Thư kể chuyện gia đình, hỏi thăm sức khỏe của vợ chồng nàng. Lá thư sau cùng nhất bà ta nghe tin Minh Minh bị tai nạn nằm nhà thương, căn dặn nàng khi sức khỏe bình phục phải tức tốc biên thư cho bà. Thư của bà ngoại viết cho cháu nên lời lẽ thân thiết đậm đà. Duy lá thư ba bà ta phàn nàn về Trường Chinh với Phạm văn Đồng. Căn dặn Minh Minh phải lấy thế lực của chồng mà đá hai lão già này khỏi giường máy cai trị ở Việt Nam.

Lyly tự hỏi: Nguyễn thị Dinh là ai? Sao ta không nghe nói tên người này? Trong số đàn bà cao cấp của bọn cộng Việt Nam, Lyly chỉ nghe nói Nguyễn thị Bình, Dương Quỳnh Hoa, Nguyễn thị Định...

Bỗng nhiên nàng kêu lên:

- Trời ơi! Hay Nguyễn thị Dinh là Nguyễn thị Định? Có thể lắm! Người Việt Nam khi biên tên trên bì thư gửi đi ngoại quốc đâu có ai bỏ dấu? Ôi thôi, chắc bà ta chớ không ai khác!

Nàng kéo ngăn tủ dưới, chẳng ngờ tủ này có khóa kỹ. Lyly lục lạo tìm kiếm một hồi thấy được cái chìa khóa nhét phía dưới mớ giấy và bao thư. Nàng lấy chìa khóa mở tủ, thấy chứa toàn thư cũ. Hầu hết là của Nguyễn thị Dinh, tức là bà ngoại của Nguyễn Minh Minh.

Lyly toan đóng tủ lại, vì nghĩ rằng đây là thư riêng của gia đình người ta, mình không nên tò mò làm gì. Tay vừa đẩy học tủ, mắt nàng vô tình thấy mấy hàng chữ trên mảnh giấy nhỏ, có lẽ trang viết thêm, nàng Minh Minh đọc xong bỏ lọt ra ngoài, cho nên nó không nằm trong phong bì.

Mấy hàng chữ đây bí hiểm lạ lùng, khơi động tính tò mò Lyly cùng cực:

"Bây giờ con đã hiểu ngoại chính là nội của con và con chính là cháu nội của Bác..."

Lyly chụp ngay tờ giấy đọc tiếp:

"Bấy lâu ngoại không nói cho con biết sự thật vì sợ con đau lòng về cái chết của cha mẹ con. nay con đã hạch hỏi ngoại nhiều lần, ngoại không thể dấu mãi. Ngoại chỉ mong con hiểu rằng tình thương của ngoại đối với con thật vô bờ. Vì con vừa cháu ngoại vừa là cháu nội, lại thêm ngoại nuôi con từ nhỏ nên tuy con là cháu, mà ngoại xem con không khác gì con gái bé bỏng của ngoại. Hy vọng rằng con cũng thương ngoại như vậy và bỏ qua những hiểu lầm cũ. Hôn con. Ngoại của con. Nguyễn thị Dinh."

Lyly đọc hai lần, ba lần, vẫn không giải tỏa thắc mắc câu nói: *"Ngoại chính là nội của con, con chính là cháu nội của Bác"*.

Không thể nào hiểu được câu nói bí hiểm kia, Lyly kêu trời:

- Có Trời mới thấu hiểu được bà này nói gì. Đã làm bà

ngoại, tức mẹ của Minh Minh là con gái lớn của bà ta. Còn nếu bà ta làm bà nội, thì cha của Minh Minh là con trai của bà ta. Chẳng lẽ anh em lấy nhau? *"Con cũng là cháu nội của Bác."* Bác tức là anh của cha Minh Minh, vậy làm sao làm ông nội Minh Minh được? Trời ơi! Trời! Dù nhà nhân chủng học đọc câu nói này cũng không hiểu, huống chi một kẻ lơ mơ như ta!

Lyly ôm lấy đầu than van một hồi quyết định tìm đoạn đầu của bức thư này để hiểu tận tường, nếu không các nàng phát điên.

Nàng đọc một hơi mấy chục lá thư, vẫn chưa gặp lá thư nào liên quan đầu của câu chuyện này. Đầu óc nàng bắt đầu quay mòng mòng vì đói cũng có, vì vận dụng bộ óc đọc tìm sự thật câu chuyện bí hiểm ly kỳ này cũng có.

Lyly đã bắt đầu mệt và muốn bỏ cuộc, nàng chụp thêm một lá thư thứ bốn mươi, mở ra đọc. Dự tính đây là lá thư chốt nàng đọc, nếu không tìm ra thì bỏ qua cho xong. Nào ngờ thư viết như vậy:

"Thành phố Hồ Chí Minh ngày 5/8/1985"

"Minh Minh yêu dấu,"

"Ngoại nhận được mấy lá thư liên tiếp của con hỏi về cái chết của cha mẹ con và con oán trách ngoại đã không nói sự thật cho con biết. Bấy lâu ngoại không muốn nói vì không muốn khơi động mối đau thương của ngoại và của con. Chẳng hiểu bọn nào đã dèm pha nhiều chuyện với con, lại còn bóp méo sự thật, khiến con oán hận ngoại. Nay ngoại xin kể cho con nghe câu chuyện ngoại giữ kín trong tim."

"Hơn 30 năm về trước, ngoại là nữ cán bộ còn trẻ, tuy có chồng nhưng vẫn hoạt động hăng hái và sát cánh với Bác. Trong tim ngoại cũng như tất cả dân bà con gái, Bác là thần tượng, là thần thánh, ai cũng muốn dâng hiến tình yêu. Huống chi ngoại

với Bác hàng ngày gần gũi, tất nhiên không thể không gắn bó. Cuộc tình không chính thức ấy ngoại có thai. Đến khi đứa nhỏ ra đời không thể thừa nhận là con của Bác, cũng không thể là con của ngoại với chồng ngoại, vì thời gian này ông ngoại của con với ngoại không hoạt động chung một chỗ, hay nói cách khác là cả hai không ăn ở với nhau. Cho nên khi mang thai và lúc đứa trẻ chào đời ngoại dấu nhem thiên hạ và gửi cho người khác nuôi dưỡng. Đứa nhỏ mang tên Nguyễn U Minh, họ Nguyễn là họ của ngoại, mà cũng là họ của Bác một thời mang tên là Nguyễn Ái Quốc. Đứa nhỏ chính là cha con. Năm cha con được mười bảy tuổi, ngoại đem về nhà nhận làm con nuôi. Hồi này ngoại có thêm mấy người con với chồng. Con gái lớn là Thu Thảo năm ấy đã mười lăm tuổi. U Minh với Thu Thảo rất gắn bó nhau, ngày ngày cắp sách đến trường, học chung, chơi chung, thật khấn khít. Chẳng ngờ hai đứa vì không biết chúng là anh em cùng mẹ, nên lén lút yêu đương và kết quả một đứa bé gái ra đời. Đứa bé ấy chính là con đó Minh Minh.”

“Vụ này khiến ngoại và bác, tức ông nội con vô cùng rầu rĩ. Còn ông ngoại con, tuy không nói ra, cũng dư biết U Minh là con trai của ngoại với Bác. Đương nhiên tình yêu của ba mẹ con không thể kéo dài. Ông nội con quyết định gửi U Minh sang Nga du học. Chẳng ngờ trước ngày ra đi nó hẹn với Thu Thảo ở Hồ Gươm, rồi cả hai mượn giòng nước hủy hoại cuộc đời. Năm ấy cha con hai mươi ba tuổi, mẹ con hai mươi mốt, con vừa tròn năm tuổi. Ông nội con sau vụ thất bại trong vụ đánh chiến miền Nam vào Tết Mậu Thân đã đau nặng, nghe tin U Minh tự tử quá đau khổ chết ngay hôm sau. Một phần cũng vì cha con trước khi chết có thể lại một bức thư tuyệt mạng, chữ nội con là đâm tặc, làm nhiều điều tàn ác thất đức, khiến con cháu lãnh họa. Nội con đọc thư uất hận chết liền.”

Đoạn tiếp thư này tức mảnh giấy rơi ra ngoài mà Lyly đã

đọc:

Đọc xong lá thư dài với thiên tình sử đầy éo le và nước mắt của con cái lão Hồ, Lyly nửa phần thương tâm, nửa phần chán ghét, buột miệng nói:

- Đáng đời Hồ tặc! Cả đời làm ác, phải chết vì bị con mình ăn nhục.

Rồi nàng lăm nhăm nói một mình:

- Té ra Minh Minh là cháu nội lão ta với mẹ Nguyễn thị nào đó. Bà ta gửi Minh Minh sang Nga để tránh cái họa sát đức của lão Hồ để lại, chẳng ngờ Minh Minh cũng chết bởi tai nạn trượt tuyết. Thế mới biết cả đời làm ác không thể thoát khỏi hình phạt của Trời.

Đang khi Lyly nghĩ ngợi vẩn vơ đến cuộc đời bạc phận của Minh Minh, chợt nghe tiếng lục đục ngoài cửa. Nghĩ là Tschechow đã về, Lyly bỏ thư vào tủ, đóng lại và lính quýnh chạy ra ngoài như kẻ trộm tay biết chủ nhà trở về. Bỗng nhiên nàng cười xòa tự chế nhạo mình:

- Lyly ơi là Lyly! Mi đang làm Minh Minh thì trong nhà này người được quyền lục soát hay đập phá, huống hồ gì đọc mấy thư kia? Mi cứ đọc công khai trước mặt Tschechow cũng được cơ mà?

Thình lình một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, khiến Lyly mừng suýt ngất:

“Ta là Minh Minh, tủ sắt trong phòng Tschechow ta mở không được, ta cứ ra lệnh hấn mở. Chuyện dễ ợt như vậy mà ta không nghĩ ra?”

Nàng lính quýnh chạy ra đón Tschechow. Ai ngờ lúc mở cửa nhìn ra thấy một người đàn bà mập mạp, tuổi độ bốn mươi, đang lấy máy hút bụi ở hành lang, thùng rác gạt tàn thuốc được

bà ta lau chùi sạch sẽ trước rồi. Lyly tự hỏi: Phải chăng người này là nhân viên CIA? Nàng mỉm cười gật đầu chào. Bà ta cũng chào lại, song sắc mặt lạnh lùng. Lyly cụt hứng khép cửa bước trở về nhà. Lúc ấy bên ngoài lại có tiếng lục đục người đi tới. Rồi tiếng gõ cửa...

Lần này mở cửa ra Lyly gặp ngay một người mặt mày bơ phờ, tóc tai dựng ngược, nhưng cái miệng thì cười toe toét, tay xách một giỏ đầy nhóc tôm hùm. Dĩ nhiên hắn chính là Tschechow. Có lẽ hắn chạy ngược chạy xuôi mới tìm ra mấy món nợ đời, tưởng đâu được người đẹp khen thưởng, nào ngờ nàng quạu cọ hỏi:

- Đi gì lâu quá vậy? Sao không đi luôn, về nhà làm chi?

Hai câu nói của vợ khiến nụ cười méo xẹo trên gương mặt Tschechow càng méo thêm, hắn lắp bắp nói:

- Anh... anh xin lỗi. Vì... anh chạy khắp cùng các Hợp Tác Xã của dân mà tìm không ra, anh phải chờ Hợp Tác Xã của mình mở cửa mới mua được, mà cũng phải tìm hai nơi mới có được số tôm này mang về cho cứng.

Nói xong câu ấy hắn nắm tay nàng đưa lên môi hôn, mà đôi mắt nhìn nàng như van xin tha thứ. Lyly thấy cũng tội nghiệp nên nói giọng mềm mỏng một chút:

- Anh đem cất tôm vào tủ lạnh đi. Tối nay anh đưa em ra ăn tiệm.

Nghe xong câu ấy có lẽ Tschechow muốn kêu Trời mà không dám. Vì khi sáng hắn đề nghị đưa vợ ra ăn nhà hàng. Nàng tuyên bố thích ăn ở nhà. Bây giờ chạy đôn chạy đáo mua được tôm đem về, nàng lại đòi ra tiệm ăn. Hắn muốn giận mà không dám, khóc không được, cười lại càng không thể. Cho nên gương mặt vốn không đẹp của hắn trông càng thê thảm khó coi vô cùng.

Thế mới biết cái nghề hành hạ đàn ông Lyly chiếm giải nhất!

Ngoan ngoan như cừu non, Tschechow đem cất giỏ tôm vào tủ lạnh. Cả ngày nay hắn chưa có món gì trong bao tử, bụng đói cào, người phờ phệt, chỉ mong được ăn rồi ôm ấp vợ, yêu vợ cho thật nhiều, đền bù bao nhiêu ngày khao khát thiếu thốn.

Nhưng hắn biết điều hắn muốn chưa thực hiện được, vì người đẹp muốn đi ăn tiệm tối nay. Hắn cần phải tắm rửa sửa soạn đưa nàng đi. Hắn hồi hả nói với nàng:

- Bây giờ tuy trời còn nắng mà đã hơn sáu giờ chiều rồi. Vậy anh đi tắm, trong khi em trang điểm sửa soạn. Chúng ta đi ăn tiệm thì phải tới trước bảy giờ rưỡi mới có chỗ. Và lại anh... anh muốn đêm nay mình về nhà ngủ sớm.

Câu nói chót của hắn nhắc Lyly nhớ đến hoàn cảnh làm vợ hắn tối nay. Nàng bực bội trút cái giận lên đầu hắn:

- Muốn tắm thì đi tắm cho nhanh đi. Dơ dáy như heo đừng mong tối nay lên giường với em!

Câu hăm dọa của vợ khiến Tschechow kinh sợ hơn nghe tin Mỹ tấn công Moscou! Hắn phóng nhanh vào nhà tắm như thỏ bị rượt. Lyly ngồi chờ trên chiếc ghế trong phòng khách nghĩ ngợi lung tung...

Mãi đến khi Tschechow ăn mặc chỉnh tề, tóc tai vén khéo bước ra phòng khách, thấy vợ ngồi im như pho tượng, mặt mày chưa trang điểm, y phục chưa thay, hắn rón rén đến gần, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em... em làm sao thế? Em không sửa soạn đi ăn tiệm tối nay sao?

- Lá thư ngày 11 tháng 8 năm ngoái của bà ngoại em gửi qua, anh để đâu?

Bỗng dưng bị nàng chất vấn một việc mà mình không biết trời trăng gì cả, Tschechow chưng hửng hỏi:

- Lá thư nào? Anh có biết lá thư ngày 11 tháng 8 của ngoại em gửi qua đâu? Thư từ Việt Nam đề tên em, anh đâu dám ngo làm gì?

- Hôm đó đọc xong thư, em đưa anh đọc, vì trong ấy có mấy câu ngoại viết bằng tiếng Nga. Anh đọc xong rồi cất đâu mà bây giờ em tìm lá thư ấy không có?

Tschechow nhú mày nghĩ ngợi. Thật tình hẳn nhớ rõ không bao giờ vợ hẳn đưa thư từ riêng cho mình đọc. Nhưng nhìn về mặt vợ hằm hằm, hẳn không dám cãi, chỉ nói:

- Anh đâu giữ thư của ngoại em.

- Nếu không cất tại sao em không tìm thấy trong văn phòng em, mà trên bàn viết anh cũng không thấy? Chắc anh bỏ trong tủ sắt chớ gì?

Té ra tự nãy giờ nàng ngồi im lìm là mưu tính kế mở tủ sắt của Tschechow. Và quả thật hẳn mắc ngay cái bẫy của nàng, hẳn cười hề hà vuốt vợ:

- Nếu em nghi ngờ anh cất thư trong tủ sắt, thì em cứ mở ra tìm.

- Ai cất thì người đó tìm.

Đương nhiên vì Lyly không biết mật mã để mở tủ sắt, nên phải làm bộ giận dỗi buộc Tschechow tìm thư cho mình. Tschechow lúc nào cũng sẵn sàng làm vừa ý vợ, nên vui vẻ nói:

- Được rồi! Để anh mở tủ sắt tìm thư ngoại em trước mặt em. Nếu có thì anh chịu trừng phạt.

Hắn vừa nói vừa nắm tay nàng kéo đi qua văn phòng.

Tuy trong lòng hờn hở vì Tschechow mắc kế mình, song

ngoài mặt Lyly giả bộ làm lì không nói gì, mà đôi mắt nàng không bỏ sót cử động nào của Tschechow khi hắn mở tủ.

Đây là tủ chứa hồ sơ, có bốn ngăn, bề cao cả thước, giấy tờ chất đầy áp bên trong. Nhắm mình không thể lục soát tìm kiếm tài liệu về tù binh Mỹ trước mặt Tschechow, Lyly đã thuộc nằm lòng con số mật mã để mở tủ rồi, nên không quan tâm đến tủ chút nữa, đổi giọng thương yêu:

- Milji! Anh chịu khó lục tìm trong các tập hồ sơ xem có bức thư của ngoại em lẫn lộn trong đó thì lấy ra, trong khi em vào bếp sửa soạn bữa ăn. Chúng ta ở nhà ăn món tôm anh mua, không cần ra tiệm làm gì.

Nghe vợ bảo không đi ăn tiệm, Tschechow mừng quýnh:

- Da! Da! (Ồ! Ồ)! Anh sẽ gắng tìm bức thư cho em.

Hắn nói vừa bung một tập hồ sơ trong tủ bỏ ra bàn. Lyly mỉm cười đi vào bếp, vừa nghĩ:

“Ta nên làm mấy món thật ngon cho hẳn ăn uống no nê, ngủ say như chết, ta mới an toàn được.”

Nàng trút giỏ tôm trong tủ lạnh ra. Lần đầu tiên trong đời Lyly chịu khó làm bếp để đãi một người không phải vì tấm lòng, mà vì muốn kẻ đó ăn thật nhiều phải ngã gục. Bữa ăn này ví như thứ vũ khí chống chọi với địch, nên Lyly cố gắng đem hết tài ba nội trợ của mình.

Hơn hai giờ sau Tschechow được vợ mời ra phòng ăn, mà bàn ăn bày biện thật đẹp. Hẳn ngạc nhiên không ít vì từ khi cưới vợ đến giờ, chưa khi nào nàng kiêu cách như vậy? Đã vậy trên bàn còn bày cả hai chai rượu vodka. Rượu này hẳn mua từ trước, song vợ cấm uống, nên bấy lâu cất trong bếp không dám động tới. Bữa nay không hiểu tại sao nàng yêu thương hẳn đến độ ấy? Hẳn mừng rỡ không tin là thật, lí nhí hỏi:

- Em... cưng! Cưng cho phép anh uống rượu sao?

- Em ra nhà thương được là phải ăn mừng với anh chứ? Đêm nay chúng ta phải uống thật nhiều.

- Há? Em uống với anh? Em uống rượu với anh?

Lyly cười mơn trớn:

- Em chưa từng uống, nhưng đêm nay nhất định uống thử với anh để ăn mừng hạnh phúc chúng ta.

- Ôi! Anh có diễm phúc quá! Cám ơn em!

Hắn choàng hai tay ôm nàng vào lòng, cử chỉ hết sức âu yếm, Lyly xô nhẹ hẳn ra, ngọt ngào nói:

- Chúng ta phải ăn ngay, kéo món ăn nguội lạnh hết, anh lại bảo em nấu không ngon.

Hắn liếc mắt nhìn trên bàn, nào tôm nướng trét bơ, nào tôm chiên lăn bột, nào tôm nấu rượu, tôm sốt (sauce) mayonnaise. Bữa ăn cho hai người mà linh đình như cho sáu người. Đã vậy các món này tự thuở nào tới giờ hẳn chưa hề thấy vợ nấu, nên lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ:

- Trời ơi! Chưa bao giờ anh thấy em trở tài như vậy! Do đâu em biết nấu những món ăn này? Chắc chắn đâu phải món ăn của Việt Nam?

Lyly nói dối một cách tự nhiên:

- Hôm ở nhà thương em nằm hoài một chỗ buồn bực, cô Y tá mới cho em mượn mấy quyển sách dạy nấu ăn, em đọc thuộc để về nhà làm bếp đãi anh.

Nghe vợ nói, Tschechow cảm động vô cùng. Hắn nghĩ, trên thế gian này không có người vợ nào yêu thương chồng như vợ hắn, đang lúc đau nằm nhà thương mà còn nhớ đến việc học hỏi nấu ăn cho chồng. Hắn cảm thấy ân hận vì không tìm ra

được bức thư của bà ngoại vợ, mặc dù hơn hai giờ đồng hồ lục lất tù hồ sơ. Hắn cảm thấy không xứng đáng với tấm lòng của nàng, nên nói:

- Anh không tìm ra được bức thư của ngoại em. Anh đâu xứng đáng được em đãi ăn ngon như vậy?

Lyly nở nụ cười khoan dung:

- Không sao! Anh tìm không có trong tủ sắt, chắc là em bỏ mất, chớ không phải lỗi anh.

Lời nói ngọt dịu như mật, kèm với nụ cười tuyệt đẹp của giai nhân dưới ánh đèn mờ trong gian phòng ấm cúng, khiến Tschechow chưa uống rượu mà đã say rồi. Hắn ngây ngất nhìn vợ...

Từ khi kết hôn với nàng tính ra đã ba năm, chưa bao giờ hắn thấy vợ đẹp như vậy. Lời nói và cử chỉ nàng hoàn toàn khác lạ. Nàng thông minh hơn, nàng quý phái hơn, từ cách đi đứng, cách ngồi, lúc ăn, lúc uống... mỗi tác động đều quý phái sang trọng vô cùng. Tschechow có cảm tưởng như vợ mình không phải là vợ mình. Phải chăng khoa giải phẫu có thể thay đổi toàn diện con người? Nếu thế, tên bác sĩ Do Thái Wladimir quả thật là thần thánh.

Lần thứ nhất trong đời một tên theo chủ nghĩa Mác-Xít liên tưởng đến quyền phép kỳ diệu của Thần Thánh đất trời. Hắn nhìn vợ đắm đuối...

Theo phong tục Âu Mỹ, đàn ông phải rót rượu mời đàn bà, nên Lyly không rót rượu cho Tschechow, song nàng nhắc:

- Anh rót rượu mời em đi chứ? Sao anh cứ nhìn em ngẩn ngơ vậy?

Tschechow bàng hoàng tỉnh mộng, rót rượu cho vợ và cho mình. Cả hai nâng ly... Nàng xốt thức ăn vào đĩa cho hắn, cho

mình...

Và cũng không rõ từ lúc nào, máy hát trong phòng ngân nga điệu nhạc êm dịu...

Đêm nay cả vùng trời Sô-Viết như cô đọng trong gian phòng này... Tschechow say với hạnh phúc bên người vợ đẹp, say với men tình bởi nụ cười và ánh mắt giai nhân, lại thêm say bởi men rượu vodka do bàn tay ngà ngọc nâng ly mời mọc...

Đêm đã thật sâu... Rượu ngon cũng đã cạn! Tschechow ngã gục xuống bàn, cùng lúc Lyly đứng lên, trên môi điểm nụ cười đắc thắng!

Hôm sau chờn vờn tỉnh giấc thấy mình nằm trên ghế dài trong phòng khách, Tschechow lồm cồm ngồi dậy, bên ngoài trời nắng chang chang. Hắn hốt hoảng nhìn đồng hồ trên vách, thấy đã hơn mười giờ sáng, liền phóng nhanh vào phòng tắm lau rửa mặt mũi qua loa, rồi hấp tấp chạy ra cửa, không dám làm kinh động đến vợ. Chưa có bao giờ Tschechow say sưa đến độ trễ giờ đến sở làm việc. Nhất là từ khi cưới Minh Minh, nàng cấm ngặt không cho hắn uống rượu, hút thuốc, hắn trở thành cán bộ gương mẫu của Đảng, được lãnh tụ Gorbachev khen ngợi nhiều lần. Bữa nay hắn đến văn phòng quá muộn, hơi rượu còn nồng nặc, áo quần sốc sếch... Một lúc nữa trước mặt vị đồng chí tối cao, hắn không biết phải biện giải sao đây?

Còn vợ hắn? Dù hôm qua nàng mời mọc uống, nhưng hắn say đến độ bất tỉnh như vậy là có lỗi với vợ. Không biết nàng có giận hắn không? Lái xe từ nhà đến sở đầu óc Tschechow nặng trĩu vì lo!

Chờ cho Tschechow ra khỏi nhà Lyly chạy nhanh vào văn phòng hắn mở tủ sắt chứa hồ sơ mật. Lúc này nàng nằm

im trong phòng là muốn Tschechow tưởng nàng cũng bị say rượu như hắn.

Bây giờ hắn đi rồi, nàng cần bắt tay vào việc cho nhanh. Nàng cần hoàn thành công tác và rời căn nhà này trước khi hắn trở lại.

Tủ mở ra rồi Lyly đâm cuống cuống vì giấy tờ vô số, mà Tschechow không sắp xếp thứ tự chi hết. Tất cả đều là bản sao. Cô lẽ hắn giữ những bản sao này ở tư gia để những lúc làm thêm có đủ tài liệu.

Phải hơn một giờ Lyly mới liếc mắt qua hết các giấy tờ ở ngăn tủ thứ nhất. Hoàn toàn là những tài liệu mật về các cuộc hành quân ở Cam-Bốt và biên thùy Thái Lan.

Xem đến ngăn thứ hai, thứ ba... lúc ấy đã hơn hai giờ trưa rồi mà Lyly vẫn chưa tìm ra tài liệu về tù binh Mỹ, đầu óc bắt đầu quay mòng mòng vì đói bụng, mà cũng vì tối qua nhâm nha vài giọt vodka với Tschechow, một loại rượu cao độ đáng lý không dùng vào bữa ăn, song vì trong nhà không có thứ gì khác Lyly mới phải tận tình chuốc vodka cho Tschechow bằng cách nhấp vài ngụm trước mặt hắn. Và tuy không say ngất ngư như hắn, Lyly vẫn nghe ngày ngật vì buổi tiệc tối qua.

Nhắm còn kịp giờ lục ngăn tủ chót, Lyly vào nhà bếp hâm lại món ăn còn thừa bữa trước ăn qua loa, rồi trở lại văn phòng Tschechow tiếp tục việc của mình.

Tủ vừa kéo ra, Lyly thấy hồ sơ ngăn này giấy đã bạc màu, chứng tỏ các tài liệu cũ. Nàng có hơi thất vọng, song mắt vừa liếc qua tờ giấy đầu, thấy là báo cáo của Hà Nội về các vụ Mỹ oanh tạc ở miền Bắc độ nào, tay Lyly run lên vì quá mừng rỡ. Nàng đọc một lúc thấy toàn hồ sơ về vụ oanh tạc và đến tập giấy sau cùng thì Lyly sung sướng suýt ngất, vì đích thực là danh sách các phi công Mỹ bị bắt, nhà tù nào giam giữ họ, rồi thì